

[Gregersen.]

tages eller ej. Vedtagelsen vil i Slutresultatet kun betyde en Lettelse for Kommunerne, og, hvad der vejer endnu tungere, det bliver Hjælp til de trængende udenom Fattigvæsenet.

Alligevel bliver det Spørgsmaal tilbage: Hvor skal Pengene komme fra? Er Statens Økonomi i bedre Orden, end man havde troet, hvad Behandlingen i Gaar af Støtten til erhvervsdrivende kunde tyde paa? Eller, hvis dette ikke er Tilfældet: er Regeringen da til Sinds at lade de taabelige Tilskud, paa hvilke Tilskuddet til det kongelige Teater stadig er et lysende Eksempel, falde, saadan som Retsforbundet gennem Aaringer og efterhaanden med Tilslutning ogsaa fra flere andre Sider har krævet? Kan Regeringen skaffe Dækning ad denne Vej? Eller vil Regeringen slaa ind paa Venstres Kongevej: at dække ved Laan, saa den Rentebyrde, der nu netop ødelægger ogsaa Finansministerens Regnskab og tvinger Erhvervene i Knæ, yderligere forøges? Vi haaber, Finansministeren vil finde det muligt at indvinde Beløbet ved Besparelser, thi det er ikke nye Skatter og større Renteudgifter, vi trænger til.

Vi kan ikke, før der har været Valg endnu en Gang, afgive Tilsagn om velvillig Forhandling og Behandling i Udvalg. Vi er naturligvis ved denne Lejlighed som ved andre første Behandlinger nødt til at forbeholde os vor Stilling, til vi har set, hvad der kommer ud af en eventuel Udvalgsbehandling. Men der vil vel neppe blive foreslaaet saadanne Ændringer, at vi ikke skulde kunne stemme for Forslaget.

For mig at se er Spørgsmaalet ikke, om Hjælpen skal ydes eller ej. Det kommer man simpelt hen ikke udenom. Spørgsmaalet er, om Hjælpen skal ydes som Fattighjælp eller uden Fattighjælps Virkninger. Og vi ønsker ikke flere ind under egentlig Fattigforsørgelse end højst nødvendigt.

Aksel Larsen: Hvis man skulde tro Dagspressen, maatte et Forslag som det foreliggende ikke alene være sikker paa almindelig Velvillie, men ogsaa være sikker paa at blive vedtaget meget hurtigt, eftersom der kun er en Uge til Jul. Man kan jo nemlig tage snart sagt, hvilket borgerligt Blad man vil, saa ser man, at der hersker en kolossal Nød blandt de arbejdsløse, og netop derfor er det nødvendigt, at der skaffes nogle Penge, at der samles Midler ind, saa de arbejdsløse i hvert Fald Juleaften kan blive mætte; og hvis man var berettiget til at drage almindelige logiske Slutninger, saa

maatte denne Stemning i de forskellige borgerlige Partiers Presse jo dog til en vis Grad afspejle ogsaa Stemningen blandt de borgerlige Partiers Medlemmer og altsaa give sig Udtryk i tilsvarende Beslutninger her i Tinget angaaende Vinterhjælp til arbejdsløse.

Det er imidlertid ikke Tilfældet. For at tage Ordføreren for Venstre, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, saa regner han ud, at der er alene af Staten, naar man tager dette Lovforslag med i Betragtning, beregnet 34 Mill. Kr. om Aaret til de arbejdsløse; dertil kommer Kommunernes 17 Mill. Kr., i alt 51 Mill. Kr.

Jeg er af den Mening, at det vilde være rigtigt at føre disse Beregninger en lille Smule videre og undersøge, hvor mange Mennesker skal dele disse 51 Mill. Kr. Der er i Øjeblikket efter den officielle Optælling — som jeg gør opmærksom paa, at vort Parti ikke anerkender, fordi den er for lav — noget over 150 000 arbejdsløse. Det vil sige, at der af disse „kolossale“ Millionbeløb kan blive gennemsnitlig 330 Kr. aarlig til hver af de arbejdsløse. Hvorledes det skal være muligt for en arbejdsløs Aaret igennem at ernære ikke alene sig selv, men ogsaa sin Familie for dette Beløb, vil jeg overlade til det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen at forklare.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Finansplan, som har været berørt her, saa er dertil at sige, at det kan i Almindelighed være rigtigt, at det ikke fremgaar af Lovforslaget, hvor Pengene skal komme fra, men i den Henseende vil jeg sige, at der findes Masser af Punkter paa Statens Budget saavel som paa Kommunernes, hvor der kan spares ganske betydelige Beløb, og der findes Masser af Indtægtskilder, som ikke bliver udnyttet, hvor der kan sættes ind for at skaffe Midler ikke blot til Gennemførelse af en Lov om Krisehjælp, men til Gennemførelse af ganske anderledes Foranstaltninger til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden.

I den Henseende er det vort Partis absolutte Mening, at de arbejdsløse har Krav ikke paa Understøttelse og ikke paa Hjælp, men først og fremmest paa Arbejde. Det er Arbejdsmuligheder, det drejer sig om at fremskaffe, og i den Retning er der intet reelt gjort fra Statens og Kommunernes Side. I den Forbindelse at henvise til en Byggeplan er ikke af synderlig stor Vægt, den vil kun have minimal Betydning i Forhold til den kolossale Arbejdsløshed. Det er ganske anderledes Foranstaltninger, der skal til, som det dog er muligt at gennemføre, og som der ogsaa skal skaffes Midler til. De arbejdsløse har selv gennem et udar-